

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/42/2016
Identifikačné číslo spisu:	6613221140
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6613221140.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieцelovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: NOREKA spol. s r.o., so sídlom Masarykova 8, Lučenec, IČO: 31 611 184, zastúpeného JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom, so sídlom Dr. Herza 12, Lučenec proti žalovanému: Obec Divín, so sídlom Námestie Mieru č. 654/3, Divín, IČO: 00 316 041 zastúpeného JUDr. Jozefom Brázdilom, advokátom so sídlom Trhová 992/1, Zvolen o zaplatenie 26.619,09 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 14Cb/112/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob/465/2014-187 z 29. januára 2015, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie z a m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14Cb/112/2013-143 zo dňa 11. júla 2014 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.638,31 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 16. novembra 2013 do zaplatenia (prvý výrok), žalobu čo do zaplatenia sumy 10.545,81 eur s príslušenstvom zamietol (druhý výrok), konanie čo do zaplatenia sumy 8.434,97 eur zastavil (tretí výrok) a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania (štvrtý výrok).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal proti žalovanému zaplatenia 26.619,09 Eur titulom náhrady škody. Žalobca so žalovaným uzavrel dňa 05.08.2008 kúpnu zmluvu a zmluvu o zriadeného vecného bremena, predmetom ktorej bol odplatný prevod pozemkov v katastrálnom území N. o spoločnej výmere 2411 m² z vlastníctva žalovaného ako predávajúceho na žalobcu ako kupujúceho za dojednanú kúpnu cenu vo výške 183.236,- Sk. Dňa 07.08.2008 podali spoločne žalobca a žalovaný Katastrálnemu úradu Banská Bystrica Správa katastra Lučenec návrh na vklad vlastníctva podľa kúpnej zmluvy, Katastrálny úrad Banská Bystrica začal o návrhu na vklad vlastníctva podľa kúpnej zmluvy konať v rámci vkladového konania označeného pod č.

V2840/08 a rozhodnutím zo dňa 16.12.2008 Správa katastra Lučenec návrh na vklad vlastníctva zamietla. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutie KÚ zo dňa 16.12.2008 zrušil a vec vrátil Správe katastra Lučenec na ďalšie konanie, Správa katastra Lučenec o návrhu na vklad vlastníctva rozhodla znovu dňa 18.01.2010 tak, že návrh zamietla, a Krajský súd v Banskej Bystrici opätovne rozhodnutie Katastrálneho úradu Banská Bystrica zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe odvolania žalovaného proti zrušujúcemu rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom 8Sžo212/2010 zo dňa 29.09.2011 zrušujúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sp7/2010 zo dňa 24.05.2010 zmenil a rozhodnutie Správy katastra Lučenec č. 2840/08 zo dňa 18.01.2010 o zamietnutí návrhu na vklad vlastníctva potvrdil. Najvyšší súd v rozsudku okrem iného uviedol, že v posudzovanom prípade išlo o prevod majetku obce a podmienkou platnosti kúpnej zmluvy bolo schválenie prevodu vlastníctva obecným zastupiteľstvom. Uznesenie Obecného zastupiteľstva Obce Divín zo dňa 03.04.2008 č. 3/2008 pod bodom 2, písm. r) nemalo potrebné náležitosti, a preto kúpnu zmluvu zo dňa 05.08.2008 nebolo možné považovať za vkladu schopnú listinu. Žalobca po doručení uvedeného rozsudku najvyššieho súdu listom zo dňa 21.11.2011 vyzval žalovaného na vysporiadanie nárokov z neplatnej kúpnej zmluvy zo dňa 05.08.2008 a upozornil ho na náklady, ktoré na zameranie pozemkov, ktoré mal nadobudnúť do svojho vlastníctva vynaložil a tiež vykonal činnosť zabezpečením využitia nadobudnutých pozemkov. Žalovaný listom zo dňa 05.12.2011 oznámil žalobcovi, že pozemky, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy bude predávať vo vlastnom mene, očakáva vyčíslenie nároku s tým, že o týchto nákladoch v prípade uznania bude so žalobcom rokovať. Žalovaný žalobcovi doteraz žiadne nároky napriek viacerým rokovaniam neuhradil.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že kúpna zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena je neplatným právnym úkonom, nakoľko pri jej uzatváraní bol zo strany obce Divín (žalovaného) porušený zákon, konkrétne zákon o majetku obcí č. 138/1991 Zb. tým, že obecné zastupiteľstvo na svojom zasadnutí dňa 03.04.2008 schválilo uznesenie o odpredaji pozemkov v rekreačnej oblasti k. ú. Divín pre žalobcu, ktorých špecifikáciu určí novo vypracovaný geometrický plán. Takéto uznesenie je neurčité a preto nebolo možné kúpnu zmluvu a zmluvu o zriadení vecného bremena odkladať. Na základe tohto protiprávneho aktu Obecného zastupiteľstva obce Divín dal potom žalobca vypracovať spoločnosti GEODETI G5 s. r. o. geometrický plán, za ktorý zaplatil 7.505,54 Eur a za návrh na vklad kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena zaplatil 132,77 Eur, čím podľa súdu prvej inštancie v dôsledku protiprávneho konania žalovaného vznikla žalobcovi škoda spočívajúca v zmenšení jeho majetku, ktorú škodu žalobca vyšpecifikoval. Súd prvej inštancie bol taktiež toho názoru, že o vzniku škody a jej výške sa žalobca dozvedel až dňa 05.12.2011, keď mu žalovaný oznámil listom, že pozemky nebude odpredávať žalobcovi, ale ich bude predávať vo vlastnom mene. Tento list bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený dňa 08.12.2011, pričom objektívna lehota premlčania zo zodpovednosti za škodu začala podľa názoru žalobcu plynúť od rozhodnutia NS SR, ktorým de facto a de iure skončilo vkladové konanie. Toto rozhodnutie najvyšší súd vydal dňa 29.09.2011 a nadobudlo právoplatnosť dňa 16.11.2011. Podľa názoru súdu bola preto žaloba podaná v zákonnej objektívnej 3-ročnej lehote a subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehote. V tomto súd prisvedčil tvrdeniam žalobcu.

4. Súd vychádzal zo záveru, že o vyhotovení geometrického plánu rozhodlo Obecné zastupiteľstvo obce Divín právnym aktom, ktorý bol neurčitý a tým v rozpore so zákonom o majetku obcí. Na základe tohto právného aktu žalobca dal vyhotoviť geometrický plán a zavkladať kúpnu zmluvu spolu so zmluvou o zriadení vecného bremena, čím boli naplnené zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu, a to protiprávne konanie, vznik škody a priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného na zaplatenie 7.638,31 Eur s príslušenstvom ako náhrady škody za vyhotovenie geometrického plánu a zaplatenie správneho poplatku. Ohľadne nároku žalovaného na ušlý zisk súd vychádzal z právného názoru, že na strane žalobcu nemohlo dôjsť k ušlému zisku, nakoľko nebol vlastníkom nehnuteľností, predajom ktorých chcel vytvoriť zisk. Žalobca pokiaľ by vykonával realitnú činnosť, obstaral by predaj týchto pozemkov pre žalovaného a jeho zisk by predstavovala odplata za sprostredkovanie takéhoto predaja v rámci vykonávania realitnej činnosti. Keďže však žalobca tieto pozemky odkupoval pre seba v úmysle predat' ich ďalej, mal takúto činnosť vyvíjať až po prevode vlastníckeho práva k pozemkom na neho, nakoľko nehnuteľnosti môže predávať len vtedy, ak je ich vlastníkom. Žalobca by o zisk prišiel podľa súdu v tom prípade, ak by ho obec Divín

poverila vykonávaním realitnej činnosti pri predaji pozemkov, ktoré jej patria a konaním žalovaného by bol takýto obchod zmarený. Žalovaný však rozhodol len o vypracovaní geometrického plánu, ktorý žalobca dal vypracovať. Súd prvej inštancie preto žalobu čo do zaplattenia 10.545,80 Eur s príslušenstvom z titulu ušlého zisku ako nedôvodnú zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a vládneho nariadenia č. 87/1995 Z. z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 zákona č. 99/1963 Z. z. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania vzhľadom na ich čiastočný úspech vo veci.

5. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 43Cob/465/2014-187 z 29. januára 2015 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 14Cb/112/2013-143 zo dňa 11. júla 2014 v prvej vete výroku zmenil tak, že návrh žalobcu na zaplattenie 7.638,31 Eur s 8,25%-ným ročným úrokom z omeškania od 16.11.2013 do zaplattenia zamietol. Rozsudok okresného súdu v druhej vete výroku potvrdil. Rozsudok okresného súdu v štvrtej vete výroku zmenil tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní vo výške 2.944,50 Eur. Tretia veta výroku zostala rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutá. Žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému vo výške 1.046,- Eur (z toho trov právneho zastúpenia 588,91 Eur).

6. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne a správne zistil skutkový stav veci, na posúdenie zistených skutočností použil správne ustanovenia právneho predpisu, nesprávne však interpretoval ustanovenie § 106 ods. 1 a 2 OZ pokiaľ ide o námietku premlčania nároku žalobcu v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote, ktorú v konaní vzniesol žalovaný.

7. Odvolací súd súhlasil so súdom prvej inštancie v tom, že nárok žalobcu na náhradu škody je potrebné posúdiť podľa § 42 OZ, ako aj podľa § 420 ods. 1 a nasl. OZ (nesprávne uvedené ustanovenie § 402 ods. 1 a nasl. OZ) upravujúcich zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Za správny považuje odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie v tom, že kúpna zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena je neplatným právnym úkonom, keďže pri jej uzatváraní bol zo strany žalovaného porušený zákon o majetku obcí č. 138/1991 Zb., keď žalovaný ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu v zastúpení starostom bez toho, aby mal platné uznesenie obecného zastupiteľstva na odsúhlasenie tohto predaja.

8. Odvolací súd však nesúhlasil so súdom prvej inštancie v tom, že žaloba žalobcu o náhradu škody bola podaná v zákonnej objektívnej 3-ročnej a subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehote. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že o vzniku škody a jej výške sa žalobca dozvedel až dňa 05.12.2011, keď mu žalovaný oznámil listom, že pozemky nebude odpredávať žalobcovi, ale ich bude predávať vo vlastnom mene (list bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený 08.12.2011) a objektívna lehota premlčania zo zodpovednosti za škodu začala plynúť od rozhodnutia NS SR, ktorým skončilo vkladové konanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.11.2011.

9. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje, aby žalovaný mal vedomosť o škode a škodcovi, teda takú vedomosť o druhu a rozsahu škody, aby mohol svoj nárok uplatniť na súde, pričom spravidla je potrebné, aby škoda už mohla byť vyčíslená v peniazoch. Objektívna premlčacia doba začína spravidla plynúť odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Deň škodnej udalosti a deň vzniku škody sa však nemusí vždy kryť, škoda môže niekedy vzniknúť až neskôr, a premlčacia doba potom začína plynúť až vznikom škody. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je viazaný na udalosť, z ktorej škoda vznikla. Pojem „udalosť z ktorej škoda vznikla“ však zahŕňa nielen protiprávny úkon, či právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla k vzniku škody, ale aj vznik škody samej. Z hľadiska ustanovenia § 106 ods. 2 OZ nemožno totiž udalosť, z ktorej škoda vznikla, stotožňovať len so škodnou udalosťou, lebo by tak objektívna premlčacia doba mohla začať plynúť skôr, než ku škode na majetku vôbec došlo, prípadne škoda by mohla vzniknúť až po uplynutí objektívnej premlčacej doby alebo by nemusela vzniknúť vôbec (uvedené závery boli opakovane judikované najvyšším súdom, a to tak v rozhodnutí 2Cdo/118/08 zo dňa 26.02.2009, na ktoré poukazuje aj žalobca

v podanom odvolaní, ale aj v iných rozhodnutiach). Rovnako tak bolo vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu judikované, že subjektívna lehota nepredlžuje lehotu objektívnu, pretože uplynutím objektívnej lehoty sa právo na náhradu škody premlčí, bez ohľadu na plynutie lehoty subjektívnej.

10. Udalosťou, z ktorej škoda vznikla, nie je vyššie uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené pôvodné rozhodnutie správy katastra o zamietnutí návrhu na vklad, ale vyššie uvedené porušenie povinnosti zo strany žalovaného, ktorý si k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorú chcel uzavrieť ako predávajúci, neobstaral relevantný súhlas obecného zastupiteľstva. Pokiaľ ide o samotný vznik škody, k tomu došlo, keď žalobca v súvislosti s prípravou na uzavretie kúpnej zmluvy a v súvislosti s vyššie uvedeným uznesením obecného zastupiteľstva dal vyhotoviť geometrický plán a následne vynaložil výdavky na správne konanie (poplatok). K týmto udalostiam došlo ešte v roku 2008, konkrétne dňa 03.04.2008 obecné zastupiteľstvo schválilo vyššie uvedené neurčité a z hľadiska predaja majetku obce právne nerelevantné uznesenie, a následne ku vzniku škody (zmenšenie majetku žalovaného) došlo zaplatením sumy 7.505,54 Eur spoločnosti GEODETI G5 s.r.o. za geometrický plán a zaplatením správneho poplatku vo výške 132,77 Eur, čo boli všetko udalosti, ktoré sa udiali v auguste 2008 (žalobcom v konaní na súde prvého stupňa preukazované úhrady). Žalobcovi škoda vznikla nie preto, že žalovaný s ním neuzavrel novú kúpnu zmluvu, dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa nebolo zistené, že by pre žalovaného z niečoho vyplývala povinnosť uzavrieť novú kúpnu zmluvu. Žalobcovi vznikla ním popisovaná škoda preto, že kúpna zmluva zo dňa 05.08.2008 nebola vkladu schopná a žalobca preto nenadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré mal od žalovaného odkúpiť. Navyše, vzhľadom na skutkový stav zistený súdom prvého stupňa žalobca nemal ani dôvod sa domnievať, že žalovaný s ním takúto novú kúpnu zmluvu uzavrie (žalobcom v konaní opakovane popisované správanie sa žalovaného). V predmetnej veci bola uzavretá len kúpna zmluva zo dňa 05.08.2008. Po zamietnutí návrhu na vklad rozhodnutím Správy katastra Lučenec zo dňa 16.12.2008 ani počas vyššie uvedeného konania o preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia katastrálneho orgánu súdom medzi účastníkmi konania nedošlo k uzavretiu ďalšej kúpnej zmluvy, ale ani napr. k uzavretiu zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, ani k opätovnému rozhodnutiu obecného zastupiteľstva, ktoré by vyslovilo súhlas s odpredajom nehnuteľností už v súlade s vypracovaným geometrickým plánom, teda s určením konkrétnych nehnuteľností, ktoré sa mali za pôvodne dohodnutú kúpnu cenu žalobcovi predávať. Ako už bolo uvedené, pre žalovaného z ničoho nevyplyval záväzok uzavrieť so žalobcom ďalšiu kúpnu zmluvu. Škoda žalobcovi bola spôsobená postupom obce pri uzatváraní kúpnej zmluvy, a nie rozhodnutím orgánu katastra o zamietnutí návrhu na vklad (ktoré napokon nebolo zrušené, ale potvrdené).

11. Odvolací súd zároveň nesúhlasil s námietkami žalobcu v odvolaní, že zo strany žalovaného bola škoda spôsobená úmyselne. Žalobca bol o obsahu uznesenia obecného zastupiteľstva riadne a včas informovaný, napokon aj geometrický plán dal vypracovať v súvislosti s týmto rozhodnutím a následne po tomto rozhodnutí, vedel teda o obsahu uznesenia obecného zastupiteľstva a mohol sám podniknúť opatrenia na to, aby kúpna zmluva, ktorú ako kupujúci uzavrel s obcou ako predávajúcim bola v súlade s príslušnými ustanoveniami právnej úpravy týkajúcej sa prevodu takéhoto majetku obce.

12. Odvolací súd teda vychádzal zo záveru, že ku škodovej udalosti a k vzniku škody došlo v tomto prípade v auguste 2008, a keďže žalobca si nárok na náhradu škody voči žalovanému uplatnil až dňa 15.11.2013, jeho právo na náhradu škody sa premlčalo v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote. Keďže žalovaný premlčanie práva žalobcu namietal, nemôže mu byť v súdnom konaní priznané. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v časti, napadnutej odvolaním žalovaného podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že návrh žalobcu na zaplatenie 7.638,31 Eur s príslušenstvom zamietol. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. V prvostupňovom aj v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto súd zaviazal žalobcu na náhradu trov konania, vzniknutých žalovanému v konaní na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

13. Proti prvej výrokovej vete tohto rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dňa 09. 04. 2015 žalobca dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a to z dôvodu, že napadnutý rozsudok trpí aj tým nedostatkom, že odvolací súd riadne a vyčerpávajúco neodôvodnil svoje

rozhodnutie, čo treba považovať za vadu, ktorá zakladá prípustnosť a taktiež aj dôvodnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Zároveň má napadnuté rozhodnutie spočívať v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď súd nesprávne vyhodnotil a interpretoval ustanovenia § 106 ods. 1 a 2 OZ pokiaľ ide o námietku premlčania žalobcu v trojročnej objektívnej premlčacej lehote, ktorú vzniesol žalovaný. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Dovolateľ síce súhlasí s tým záverom odvolacieho súdu, že škoda mu nebola spôsobená rozhodnutím orgánu katastra o zamietnutí návrhu na vklad kúpnej zmluvy, ale konaním obce a túto argumentáciu plne chápe, no na rozdiel od odvolacieho súdu zastáva ten názor, že až do momentu právoplatného skončenia vkladového konania mu samotná škoda nevznikla a to z dôvodu, že až do skončenia vkladového konania žalobcom vynaložené náklady nemohli mať charakter majetkovej ujmy, ale len charakter nákladov spojených s vkladovým konaním a až právoplatným rozhodnutím o zamietnutí vkladu tieto náklady dali vyhodnotiť ako zbytočné vynaložené a teda až týmto momentom nadobudli charakter škody na strane žalobcu. V tomto prípade preto v čase protiprávneho úkonu obce ešte nemohla byť známa výška škody, pretože škoda žalobcovi až do momentu skončenia vkladového konania objektívne nevznikla.

15. Žalobca tiež namieta voči právnomu hodnoteniu odvolacieho súdu, ktorým tento vyhodnotil, že škoda žalobcovi nebola zo strany žalovaného spôsobená úmyselne a súd, podľa jeho názoru, zároveň v tejto časti svoje rozhodnutia riadne a vyčerpávajúco (podľa názoru žalobcu v podstate vôbec) neodôvodnil. Je pravdou, že žalobca vedel o obsahu uznesenia, no žalobca toto uznesenie nevedel zmeniť a na zmenu uznesenia ani nemal dôvod podávať podnet, pretože na základe tohto uznesenia starosta žalovaného s ním aj podpísal kúpnu zmluvu a spoločne so žalobcom podal návrh na vklad tejto kúpnej zmluvy do katastra. Pritom je nepochybné, že následne (v rámci vkladového konania) žalobca začal tvrdiť, že uznesenie obecného zastupiteľstva nie je perfektné, napriek tejto vedomosti žalovaný (obecné zastupiteľstvo, starosta obce) nekonal tak, aby sa odstránili nedostatky uznesenia obecného zastupiteľstva, ale naopak, žalovaný ním spôsobený nedostatok uznesenia obecného zastupiteľstva využil v rámci vkladového konania na argumentáciu proti vkladu predtým žalovaným riadne uzavretej kúpnej zmluvy (dokonca žalovaný následne aj zrušil svoje uznesenie č. 3/2008 pod bodom 2, písm. r), ktoré bolo podkladom pre uzavretie kúpnej zmluvy). Poukazujúc na toto konanie žalovaného za situácie, že žalovaný od počiatku vedel o zámeroch žalobcu nadobúdané pozemky predávať ďalším osobám a zároveň vedel aj o tom, že zmarením predaja týchto pozemkov môže žalobcovi spôsobiť škodu, žalobca jednoznačne tvrdí, že žalovaný spôsobil škodu žalobcovi úmyselne, pričom žalobca nemá žiadnu spoluzodpovednosť za vznik škody. Nakoniec úmyselné konanie žalovaného smerujúce k spôsobeniu škody žalobcovi vyplýva aj z postupu žalovaného po skončení vkladového konania, keď listom zo dňa 05.12.2011, ktorý zaslal žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu žalobcovi, oznámil, že mieni pozemky, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy predávať sám, t. j. prevzal dovtedajší záujem žalobcu a zároveň žalobcovi oznámil, že žalovaný má ochotu na úhradu nákladov na vymernenie pozemkov a navrhol jednanie o tejto náhrade.

16. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu žalobca tvrdí, že pokiaľ Krajský súd v Banskej Bystrici pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal zo záveru, že ku škodovej udalosti a k vzniku škody došlo v danom prípade v auguste 2008 a žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil voči žalovanému až dňa 15.11.2013 a preto sa jeho práva premlčalo v 3 - ročnej objektívnej premlčacej dobe, napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože nárok žalobcu sa nepremlčal uplynutím objektívnej premlčacej doby v auguste 2011, pretože objektívna premlčacia doba začala plynúť až 16.11.2011 (skončením vkladového konania, objektívnym momentom vzniku škody) a mohla skončiť až 16.11.2014, pričom v danom prípade sa zo strany žalovaného jednalo o úmyselné spôsobenie škody, pri ktorom platí 10 ročná objektívna premlčacia doba a pokiaľ by aj začala táto objektívna premlčacia doba plynúť už v auguste 2008 tak by neuplynula do 15.11.2013.

17. Zároveň z dôvodu, že dovolací súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci tak sa vôbec nezaoberal odvolaním žalobcu v časti, ktorým sa žalobca domáhal zmeny rozsudku Okresného súdu v

Lučenci, č. k. 14Cb/112/2013-143 zo dňa 11.07.2014 v druhej výrokovej vete a tento výrok potvrdil a to len s odôvodnením, že aj tento nárok je premlčaný. Pritom je zrejmé, že odvolací súd odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti o odvolaní žalobcu (týkajúceho sa uplatnenia ušlého zisku) zdôvodnil len premlčaním nároku, no neuviedol žiadne konkrétne odôvodnenie prečo hodnotil tento nárok ako premlčaný. Z konania je pritom tiež jasné, že nárok na úhradu ušlého zisku nehodnotil prvostupňový súd ako premlčaný a tento nárok nepriznal prvostupňový súd z iného dôvodu.

18. Najvyšší súd, ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), a že ide o rozsudok, proti ktorému je dovolanie procesne prípustné, preskúmal tento rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

19. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa čl. 2 ods. 1 základných princípov C. s. p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. 2 ods. 2 základných princípov C. s. p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

20. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, ako aj čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, dovolací súd posudzoval prípustnosť podaného dovolania žalobcu ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody podľa zákona účinného v čase podania dovolania (ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p.).

21. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dovolaním žalobcu je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, pričom prípustnosť podaného dovolania vyplýva z ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p.

22. V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. mohlo byť dovolanie podané iba z dôvodov, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

23. Dovolateľ videl odňatie možnosti konať pred súdom v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré je podľa neho nepresvedčivé, arbitrárne a bez náležitého zdôvodnenia.

24. Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998, R 2/2016) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia (jeho nedostatočné odôvodnenie) za „inú vadu konania“ v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a nie za odňatie možnosti konať pred súdom (§237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), preto túto námietku dovolateľa bude vyhodnocovať ako inú vadu konania. Dovolací súd uvádza, že preskúmané rozhodnutie odvolacieho súdu má náležitosti rozhodnutia uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. účinného ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu. Odvolací súd sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. Dostatočne vysvetlil, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú

právnú normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Podľa názoru najvyššieho súdu dal odvolací súd odpoveď na všetky rozhodujúce argumenty pre rozhodnutie vo veci samej. Nie je úlohou súdu, aby sa zaoberal všetkými námietkami, ktoré v priebehu konania sporové strany uplatnia a dával na ne vo svojom rozhodnutí odpoveď, ale súd sa má vo svojom rozhodnutí zaoberať len skutočnosťami, ktoré sú kľúčové pre rozhodnutie vo veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 410/06). Ktoré skutočnosti sú kľúčové pre rozhodnutie vo veci určuje súd a nie sporová strana, pričom tieto skutočnosti musí v odôvodnení svojho rozhodnutia jasným spôsobom vysvetliť.

25. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vzhľadom k uvedenému, nie je možné označiť ako nepreskúmateľné a preto dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. nie je daný.

26. Žalobca v dovolaní zároveň tvrdil, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

27. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

28. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že udalosťou, z ktorej škoda vznikla, nie je rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené pôvodné rozhodnutie správy katastra o zamietnutí návrhu na vklad, ale vyššie uvedené porušenie povinnosti zo strany žalovaného, ktorý si k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorú chcel uzavrieť ako predávajúci, neobstaral relevantný súhlas obecného zastupiteľstva. Odvolací súd postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a svoje rozhodnutie založil na konkrétnych, výsledkami vykonaného dokazovania preukázaných skutočnostiach a tvrdeniach. Jednoznačne a presvedčivo zdôvodnil, kedy reálne došlo ku škodovej udalosti a k vzniku škody a zvolené riešenie nastolenej otázky nie je založené na chybnom právnom posúdení.

29. Škoda je majetková ujma, ktorá je objektívne vyjadrená peniazmi a znamená zmenšenie majetku poškodeného. Pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na náhradu majetkovej ujmy, ktorá mu vznikla vynaložením „zbytočných“ nákladov na geometrický plán a správny poplatok, nie je možné považovať rozhodnutie správneho orgánu o zamietnutí návrhu vkladu za udalosť, z ktorej tvrdená škoda vznikla, pretože toto rozhodnutie jednak nebolo príčinou vzniku škody za ktorú zodpovedá žalovaný a jednak samo o sebe ešte nezahŕňa vznik majetkovej ujmy žalobcu (zmenšenie jeho majetkového stavu). Rovnako tak škoda žalobcovi nevznikla ani z dôvodu neuzavretia novej kúpnej zmluvy, nakoľko vykonaným dokazovaním sa nezistilo, že by žalovaný mal pre takýto prípad povinnosť opätovne uzavrieť kúpnu zmluvu. Odvolací súd preto správne stanovil, že žalobcovi vznikla škoda preto, lebo kúpna zmluva zo dňa 05.08.2008 nebola vkladu schopná a žalobca z toho dôvodu nenadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré mal od žalovaného odkúpiť, v spojení s ktorou skutočnosťou sa následne ním vynaložené náklady na vyhotovenie geometrického plánu a zaplateného správneho poplatku ukázali ako nadbytočné. K uvedeným udalostiam došlo v auguste 2008, preto závery odvolacieho súdu o premlčaní uvedených nárokov v objektívnej trojročnej premlčacej lehote sú založené na správnom právnom posúdení.

30. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 OZ) v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti (R 16/2014). Názor žalobcu, že objektívna premlčacia doba začala plynúť až od právoplatnosti uvedeného rozhodnutia správneho orgánu, chybné stotožňuje začiatok plynutia tejto premlčacej doby s dátumom právoplatnosti tohto rozhodnutia, prehliadajúc preukázanú

skoršiu vedomosť žalobcu o žalovanom ako subjekte, ktorý za vzniknutú škodu zodpovedá.

31. Vo vzťahu k dovolateľovej námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia skutočnosti, či vzniknutá škoda spôsobená žalovaným bola výsledkom úmyselného konania žalovaného, dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí dostatočne presvedčivým a racionálnymi argumentmi podloženým spôsobom vysporiadal aj s touto dovolateľom nastolenou námietkou. Žalobca podniká v oblasti sprostredkovania kúpy, predaja a prenájmu nehnuteľností, bytov a nebytových priestorov a teda vykonáva realitnú činnosť spojenú s vysporiadavaním a odpredajom pozemkov, ktoré zabezpečuje po všetkých stránkach, vrátane tej právnej. Je nespochybneným faktom v predmetnom konaní, že žalobca bol o obsahu uznesenia obecného zastupiteľstva riadne a včas informovaný, a teda mohol vykonať kroky vedúce k vyvinutiu iniciatívy u žalovaného na odstránenie tohto nedostatku tak, aby tento nespôsobil následok v podobe neplatne uzavretej kúpnej zmluvy.

32. Dovolací súd nad rámec uvedeného poukazuje, že úmysel spôsobiť škodu v zmysle § 420 OZ musí existovať vo vzťahu k momentu porušenia právnej povinnosti. V konkrétnom prípade je momentom porušenia právnej povinnosti okamih prijatia uznesenia obecného zastupiteľstva bez potrebných náležitostí. Žalobca by preto na podporu svojich tvrdení o existencii desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty musel preukázať, že obecné zastupiteľstvo úmyselne neprijalo uznesenie s potrebnými náležitosťami, aby následne tento nedostatok vyvolal neplatnosť neskôr uzavretej kúpnej zmluvy. Z argumentácie dovolateľa však jednoznačne vyplýva, že úmysel odvodzuje až z konania žalovaného nasledujúceho po prijatí predmetného uznesenia a uzavretia kúpnej zmluvy. V tomto prípade je potrebné poukázať tiež na princíp preferencie platnosti právnych úkonov uplatňovaný v rámci súkromného práva. Právne úkony sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky; čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedláčko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - § 880. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2015, s. 1698). Počas konania sa vykonaným dokazovaním nepreukázal úmysel žalovaného spôsobiť škodu žalobcovi spôsobom, že úmyselne prijme neplatné uznesenie v rámci ktorého udelí súhlas na predaj predmetných nehnuteľností, aby následne uzavrel kúpnu zmluvu so žalobcom o predaji týchto nehnuteľností a nechal žalobcu na jeho náklady vyhotoviť geometrický plán a uhradiť správny poplatok s vedomím, že mu takto vzniknuté náklady, vzhľadom k neplatnosti prijatého uznesenia spôsobujúceho neplatnosť kúpnej zmluvy, nemieni uhradiť.

33. K dovolateľom namietanému záveru prijatému odvolacím súdom vo vzťahu k prípadnej spoluzodpovednosti žalobcu za vzniknutú škodu v zmysle § 441 OZ v prípade, kedy by žalovaný nárok nebol premlčaný dovolací súd uvádza, že uvedený záver odvolacieho súdu bol hypotetickým, nebol relevantným pre právne posúdenie žalovaného nároku v predmetnej veci a napadnuté rozhodnutie nebolo vydané na základe uvedeného právneho záveru, preto nevyvstala potreba zaoberať sa touto otázkou.

34. Žalobca ďalej namietal, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho odvolaním v časti, v rámci ktorej sa žalobca domáhal zmeny rozsudku súdu prvej inštancie v druhej výrokovej vete (týkajúci sa nároku na ušlý zisk) a tento výrok potvrdil len s odôvodnením, že je premlčaný. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je však zrejmé, že tento nárok na úhradu ušlého zisku nevyhodnotil ako premlčaný, ale nepriznal ho z iného dôvodu. Dovolací súd vo vzťahu k uvedenému uvádza, že dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu len v časti upravenej prvou výrovkovou vetou, čo vyslovene vyplýva z označenia jeho dovolania, preto táto námietka je nad rámec toho, čoho sa dovolateľ prostredníctvom svojho dovolania domáha a vo vzťahu k takto vymedzenému rozsahu dovolania a tomu zodpovedajúcej prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu je irelevantná.

35. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v prvom výroku týkajúceho sa nároku na zaplatenie 7.638,31 Eur s 8,25%-ným úrokom z omeškania od 16.11.2013 do zaplatenia zamietol, bolo správne. Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd uzatvára, že žalobca nedôvodne odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

36. Vzhľadom na to, že v danom prípade nevyšla najavo existencia uplatnených dovolacích dôvodov (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.), najvyšší súd podľa ustanovenia § 448 C. s. p. dovolanie žalobcu proti prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu č. k. 14Cb/112/2013-143 zo dňa 11. júla 2014 ako nedôvodné zamietol.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.